

LUCINDA
RILEY

ÎNGERUL DE LA
MARCHMONT
HALL

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA COJOCARU

LITERA
București
2020

Într-o secolă în care tehnologia și tehnicii de construcție sunt în plină dezvoltare, un nou inginer se întâlnește cu o casă care a suferit de multe ani de vîrstă și lipsă de întreținere.

Cu ajutorul unei echipă de lucrătoare profesionale, inginerul începe să dezvăluie secretele vechimii și să rezolve problemele tehnice care au făcut ca casa să devină încrezătoare. În timp ce lucra, el încearcă să înțeleagă și să cunoască istoricul și povestea casăi, care sunt legate de o familie veche și de evenimente istorice.

Capitolul 1

Marchmont Hall, Monmouthshire, Tara Galilor

Ajunul Crăciunului, 1985

David Marchmont îi aruncă o privire pasagerei sale, în timp ce vira pe o stradă laterală. Ningea din abundență, iar drumul, deja înghețat, devenise și mai nesigur.

– Nu mai avem mult, Greta, și se pare că ne-am încadrat în timp. Cred că până mâine-dimineață nu se va mai putea circula pe drumul asta. Ti se pare cunoscut? o întrebă cu oarecare ezitare.

Greta se întoarce spre el. Pielea ei albă era încă netedă, deși împlinise 58 de ani, iar ochii mari și albaștri îi accentuau trăsăturile de păpușă. I se păruse mereu că arăta ca o păpușă. Vârsta nu atenuase intensitatea culorii ochilor ei, ci doar îi domolise entuziasmul sau supărarea din privire. Rămăseseră inocenți și expresivi ca porțelanul.

– Știu că am locuit aici cândva, David, dar nu îmi amintesc mai mult de atât. Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji, o liniști el știind cât de mult o întrista asta.

Pe de altă parte, se gândeau cum ar fi putut să-și steargă din memorie imaginea devastatoare a casei copilăriei după ce arsese. Simțea și acum fumul și mirosul puternic de lemn carbonizat.

– Desigur, în curând vom termina de renovat Marchmont.

– Stiu, David. Mi-ai spus asta la cină, săptămâna trecută. Am mâncat cotlet de miel și am băut o sticlă de Sancerre, afirmă ea defensiv. Mi-ai mai spus că vom sta chiar în casă.

– Chiar aşa, ai dreptate, încuviință David, înțelegând nevoia Gretei de a da amănunte despre evenimentele recente, chiar dacă nu își mai amintea nimic despre cele întâmplate înainte de accident.

În timp ce conducea, străduindu-se să nu derapeze pe drumul acoperit de gheață, se întreba dacă fusese o idee bună să o readucă acolo de Crăciun. Sincer vorbind, îl surprinsese faptul că ea acceptase invitația, după ce ani de-a rândul refuzase să-și părăsească apartamentul din Mayfair.

În sfârșit, după trei ani de renovare minuțioasă prin care încercase să-i redea casei măreția de odinioară, pentru David era momentul potrivit – și tot acum, fără să înțeleagă de ce, își dorise și ea să vină. Cel puțin în casă avea să fie cald și confortabil. Nu știa însă cum se vor simți acolo, date fiind împrejurările.

- Se întunecă deja, observă Greta. Și e doar trei și jumătate.
- Da, sper însă că vom ajunge la Marchmont pe lumină.
- Unde am locuit cândva...
- Da.
- Cu soțul meu, Owen, care era unchiul tău.
- Da.

David știa că Greta memorase pur și simplu detaliile din viața sa, ca pentru un examen. Chiar el fusese cel care o ajutase, învățat la rândul lui de medicii care îi spuseseră să ignore amânuntele durerioase, dar să-i reamintească nume, date, locuri care ar fi putut declanșa în subconștiul ei procesul de rememorare. Uneori, când se afla la ea în vizită, i se părea că observă câte-o scânteie de recunoaștere a întâmplărilor pe care i le povestea, dar nu își dădea seama dacă tot el îi mai vorbise despre acele lucruri sau dacă erau amintirile ei. Și după atâtia ani, doctorii – care la început fuseseră siguri că Greta își va recăptă memoria, după toate examenele la care o supuseseră și care nu indicaseră nici un motiv ca acest lucru să nu se întâpte – vorbeau acum de amnezie selectivă cauzată

de trauma suferită în urma accidentului. După părerea lor, Greta nu dorea să-și amintească.

David viră către porțile de la Marchmont. Chiar dacă el era proprietarul și cheltuise o avere pe reconstrucția casei, era de fapt doar îngrijitorul. Casa era acum aproape refăcută, iar Ava, nepoata Gretei, și soțul ei, Simon, se mutaseră din Gate Lodge în Marchmont Hall. Ava urma să moștenească totul după moartea lui David. Momentul nu putea fi mai potrivit, dat fiind faptul că cei doi așteptau nașterea primului lor copil, în mai puțin de câteva săptămâni. David spera ca după ultimii ani care fuseseră atât de nefăști pentru familia lor, totul să revină la normal odată cu apariția noii și inocentei suflări de viață. Ceea ce complicase însă situația fuseseră evenimentele petrecute după amnezia Gretei. Îi ascunseseră aceste lucruri pentru a o proteja. Până la urmă, dacă nu își mai amintea începutul, cum s-ar fi descurcat să înțeleagă sfârșitul. Una peste alta, el, Ava și Simon vor fi cu mare băgare de seamă în timpul conversațiilor cu Greta, dorindu-și ca aceasta să-și recapete memoria, dar cumpăinind în același timp cele discutate de față cu ea.

– Vezi, Greta? o întrebă David în momentul în care trecură de porții și Marchmont apăru în fața ochilor.

Casa construită în stil elisabetan era joasă și descria un profil armonios, pe fundalul care începea cu poalele dealurilor și se termina cu vârfurile maiestoase ale munților Black. În față se afla valea largă a râului Usk, iar câmpul de pe ambele maluri strălucea sub zăpada proaspătă. Roșul cărămiziu al vechilor ziduri mărginea acoperișul înclinat al celor trei intrări, iar vitraliul ferestrelor compartimentate reflecta ultimele raze de soare. Chiar dacă lemnul vechi, foarte uscat, fusese mistuit de flăcări și acoperișul distrus, zidurile exterioare supraviețuiseră. După cum îi spuseseră pompierii, asta se datorase ploii torențiale ce începuse la o oră după izbucnirea focului. Doar natura salvase Marchmont Hall de la un dezastru total, făcând posibilă reconstrucția lui.

– O, David! E mult mai frumos decât în fotografiile pe care mi le-ai arătat, exclamă Greta. Arată chiar ca o ilustrată de Crăciun.

Așa i se păru și lui David care parcă mașina cât mai aproape de intrare și văzu lumina caldă a felinarelor deja aprinse și luminile din pomul dinăuntru. Imaginea contrasta atât de puternic cu amintirile triste și austere pe care le avea din casa copilăriei lui, încât se simți foarte fericit în fața acestei transformări. Poate că focul arsesese de fapt trecutul și la propriu, și la figurat. Și-ar fi dorit însă ca și mama lui să fie acolo și să vadă asta.

– Arată chiar foarte drăguț, nu-i aşa? spuse el, deschizând portiera și un morman de zăpadă alunecă de pe acoperișul mașinii. Hai să ne grăbim! Mă întorc mai târziu pentru valize și cadouri.

David dădu ocol mașinii pentru a-i deschise și Gretei, iar aceasta coborî cu mare grija. Pantofii de oraș și gleznele îi dispărură în stratul de zăpadă. Se uită spre casă, apoi spre zăpada ce-i acoperea picioarele și dintr-o dată își aminti ceva. Am mai fost aici... Rămasă nemișcată de uimire, încercă cu disperare să-și reamintească acel fragment din viața ei, dar acesta dispăruse deja.

– Vino, Greta! Te vei îmbolnăvi dacă mai rămâi aici, îi spuse David oferindu-i brațul și împreună străbătură cei câțiva metri până la intrarea în Marchmont Hall.

După ce fură salutați de Mary, servitoarea care lucra acolo de peste patruzeci de ani, David o conduse pe Greta în dormitorul ei și o lăsa să se odihnească puțin. Se gândeau la cât de istovitor trebuie să fie pentru ea faptul că își părăsise locuința pentru prima dată după atâția ani și făcuse un drum atât de lung de la Londra până aici. Se duse apoi să o caute pe Mary la bucătărie și o găsi întinzând foi pentru brioșele de Crăciun, în noul loc, special amenajat. David aruncă o privire de jur împrejur, admirând luciul blatalui de culoarea granitului și mobilierul frumos finisat. Când întocmisse planul restaurării casei, bucătăria și camerele de baie fuseseră singurele concesii pe care David le acceptase în favoarea designului modern. Celelalte încăperi le refăcuse după cum fuseseră înainte de incendiu, ceea ce îi luase foarte mult timp. Petrecuse săptămâni întregi, studiind și căutând fotografii de arhivă în biblioteci sau încercând să își adune propriile amintiri. Angajase o mulțime întreagă

de artizani pentru a se asigura că, de la lespedea de pe jos și până la mobilă, totul semăna cât se putea de mult cu vechiul Marchmont.

– Bună ziua, domnule David! îl întâmpină Mary cu un zâmbet larg pe față. Acum zece minute a telefonat Jack să anunțe că trenul lui Tor are întârziere din cauza zăpezii. Ar trebui să ajungă într-o oră. A plecat cu Land Rover-ul, deci nu ar trebui să aibă probleme pe drum.

– A fost drăguț din partea lui să se ofere să meargă după ea. Știu căt de greu îi este să-și lase îndatoririle pe care le are. Cum îți se pare noua bucătărie, Mary?

– E minunată. Totul este atât de nou, răsunse ea cu accentul său galez. Nu pot să cred că este aceeași casă. E atât de cald zilele astea, că aproape nu e nevoie să fac focul.

– Apartamentul tău e confortabil?

Huw, soțul lui Mary, murise cu câțiva ani în urmă, iar ea începuse să se simtă foarte singură în căsuța în care rămăsese doar ea. De aceea, în timp ce lucra împreună cu arhitectul la planul casei, David adăugase în mansardă câteva camere pentru ea. După cele întâmplătoare, se simțea chiar fericit să mai locuiască cineva cu el, pentru timpul în care Ava și Simon ar fi fost plecați.

– Da, mulțumesc. Are și o priveliște minunată către vale. Cum este Greta? Să fiu sinceră, am fost foarte surprinsă când mi-ati spus că va veni aici de Crăciun. Am crezut că nu o să mai apuc ziua asta. Ce părere are?

– Nu a vorbit prea mult, răsunse David nesigur dacă Mary chiar se referea la părerea Gretei privind renovarea casei. Acum se odihnește.

– Ați văzut că i-am pregătit vechiul său dormitor, pentru a vedea dacă o ajută să-și amintească, chiar dacă e atât de diferit încât și mie mi-a fost greu să îl recunosc. Chiar credeți că nu știe cine sunt? Am trecut prin multe împreună, pe vremea când locuia aici.

– Te rog să nu fii tristă din cauza asta, Mary. Ne este tuturor la fel de greu.

– Poate că e mai bine dacă nu își amintește tot ce s-a întâmplat, spuse Mary încruntându-se.

– Da, oftă David. Va fi un Crăciun diferit, într-un fel sau altul.

– Poți să mai spui o dată asta. Uneori încă o mai cauț prin casă pe mama dumneavoastră, apoi îmi dau seama că nu mai e. Mary se abținu să nu plângă. Sigur că dumneavoastră vă este și mai greu, domnule David.

– Ne va lua ceva timp să ne obișnuim cu unele lucruri. Bine măcar că îi avem pe Ava și Simon și pe copilul lor care se va naște curând, să ne ajute în privința asta, adăugă David și o cuprinse pe Mary pe după umeri. Acum pot gusta una din brioșele tale delicioase?

Ava și Simon se întoarseră după douăzeci de minute și îi găsiră pe David și pe Mary în salon. Mirosea a vopsea proaspătă și a fum de la buștenii ce ardeau în marele șemineu de piatră. David zâmbi și o îmbrățișă pe Ava, apoi dădu mâna cu Simon.

– Arăți minunat, Ava, înfloritoare și într-o stare de sănătate perfectă!

– În ultima lună m-am umflat ca un balon. Sigur voi naște un jucător de rugby, fie el băiat, fie fată, răspunse Ava uitându-se cu dragoste la Simon.

– Să o rog pe Mary să ne facă un ceai?

– Mă duc eu, spuse Simon. Ava, tu rămâi aici cu unchiul David. Pune-ți picioarele sus. Au chemat-o până și în mijlocul nopții să moșească o vacă în durerile facerii, mai adăugă, ridicând disperat din umeri.

– Sper că și pe mine mă va ajuta cineva să nasc, chicotii Ava, așezându-se pe unul dintre noile scaune tapițate. Simon mă bate la cap întruna să o las mai încet. Dar sunt medic veterinar. Nu îmi pot lăsa pacienții să moară, nu-i aşa? Nici pe mine nu mă va lăsa moașa.

– Nu, Ava, dar tu mai ai șase săptămâni până naști, iar Simon e îngrijorat că faci prea multe, asta e tot.

– După Crăciun va sosi la cabinet înlocuitorul meu și lucrurile vor fi mult mai simple. Doar că, pe frigul asta, nu e sigur că nu mă vor chema să încălzesc vreo oaie cu hipotermie. Ciobanii au făcut o treabă foarte bună coborând cu turmele din munți înainte

ca vremea să se înrăutățească, dar mereu rămâne câte una în urmă. Tu ce mai faci, unchiule?

Ava i se adresase mereu cu „unchiule“, deși, tehnic vorbind, erau veri primari.

– Sunt foarte bine, mulțumesc. Am făcut înregistrările pentru spectacolul de Crăciun încă din octombrie, iar de atunci îmi scriu biografia, spuse David roșind încurcat.

– Chiar aşa? Trebuie să fie o lectură foarte interesantă.

– Viața mea ar putea fi interesantă, dar problema e că sunt anume lucruri despre care nu pot vorbi.

– Nu... spuse Ava cu o mină foarte serioasă. Sincer vorbind, sunt surprinsă că te-ai hotărât să scriii. Vreau să spun că mereu viața ta privată a fost un secret.

– Da, dar, din păcate, un jurnalist fără scrupule a decis să pună pe hârtie versiunea neoficială, aşa că am hotărât să scriu eu primul... atât cât pot, date fiind împrejurările.

– Aha, atunci am înțeles de ce o faci. Dumnezeule! exclamă Ava și trase aer în piept. Cu o mamă actriță și un var actor de comedie foarte cunoscut, am ajuns să urăsc ideea de celebritate. Nu vei pofti despre ce s-a întâmplat cu mine în cartea ta, nu-i aşa? Aș muri dacă ai face asta. Mai ales după ce am apărut cu Cheska pe prima pagina a ziarului *Daily Mail*.

– Bineînțeles că nu, Ava. Fac tot ce pot să nu amestec familia. Problema este că astfel nu mai rămân multe de spus. Nu am consumat droguri, nu am suferit vreo cădere nervoasă, nu am consumat nici alcool, nu am avut probleme cu femeile. Va fi o poveste plătită, oftă David zâmbind forțat. Vorbind despre femei, trebuie să vină și Tor curând.

– Mă bucur că vine și ea, unchiule. Îmi place foarte mult de ea și eu că suntem mai mulți de Crăciun, cu atât mai bine.

– Bine că am reușit să o conving pe bunica ta să vină la noi.

– Unde este?

– Sus, se odihnește.

– Cum se simte?

Respect pentru oameni și cărți

– Nu e nici o schimbare. Dar sunt foarte mândru de ea că a avut curajul să vină aici.

De cealaltă parte a ferestrelor se văzură farurile aprinse ale unei mașini care se apropiă.

– Cred că a ajuns Tor. Mă duc să o ajut cu bagajele.

După ce ieși David din cameră, Ava se gândi la relația atât de îndelungată și loială dintre el și Greta. Știa că se cunoșteau de când lumea, dar nu înțelegea ce anume îi plăcea atât de mult la ea. LJ, mătușa Avei și mama lui David, care murise cu câteva luni în urmă, îi spusese că fiul ei o iubise întotdeauna pe Greta. Cu siguranță că Greta arăta încă foarte Tânără, de parcă pierderea memoriei ștersese și urmele fizice ale celor 58 de ani de viață, care în mod normal ar fi trebuit să se vadă pe fața ei ca o hartă a exteriorizării emoțiilor. Avei nu-i plăcea deloc să recunoască asta, dar bunica ei i se părea mai degrabă anostă și infantilă. De câte ori o văzuse pe Greta de-a lungul timpului, avusese impresia că vorbea cu un ou Fabergé, bine modelat, dar gol. Dar se gândeau din nou că poate asta se datoră accidentului care îi răpise orice urmă de personalitate sau inteligență. Greta se izolase, ieșind foarte rar din casă. Acum era pentru prima dată când își părăsea apartamentul pentru mai mult de câteva ore.

Știa că nu ar fi trebuit să își judece bunica, dat fiind faptul că nu o cunoscuse înainte de accident, dar, în același timp, își dădea seama că mereu o comparase pe Greta cu LJ, care debordase de o poftă de viață nestăvilită, și pe lângă care Greta – chiar și după cele ce i se întâmplaseră – părea ștearsă și fără voință. Iar acum, gândi Ava, mușcându-și buzele, Greta e aici de Crăciun, iar LJ, nu. I se puse un nod în gât, dar îl înghiți, știind că mătușa ei nu și-ar fi dorit ca ea să sufere. „Fă un pas înainte“, îi spunea mereu când se întâmpla ceva foarte rău. Ava nu se putu abține să nu regrete din toată inima faptul că LJ nu trăiese puțin mai mult, pentru a fi acolo la nașterea copilului ei. Măcar văzuse căsătoria ei cu Simon și apucase să știe că Marchmont și Ava vor fi în siguranță.

David și Tor intrară în salon.

– Bună, Ava! Crăciun Fericit! Dumnezeule, mi-e frig! Ce călătorie! spuse Tor îndreptându-se către foc pentru a-și încălzi mâinile.

– Bine că ai reușit și ai venit chiar la timp. Jack mi-a spus că toate celelalte trenuri spre Abergavenny au fost anulate, zise David.

– Da, trebuie să recunosc că nu mi-ar fi plăcut să petrec Crăciunul într-un hotel din Newport, adăugă Tor sec. Iar casa astă arată minunat, Ava. Tu și Simon trebuie să fiți foarte încântați.

– Suntem... E foarte frumos aici și îți suntem foarte recunoscători pentru asta, unchiule. Eu și Simon nu am fi avut niciodată banii necesari să renovăm.

– După cum știi, într-o bună zi va fi casa voastră. A, Simon! exclamă David când îl văzu intrând în cameră. Un ceai fierbinte este exact ce ne trebuie.

Greta se trezi din somn dezorientată și incapabilă să-și amintească unde se afla. Bâjbâi panicată după o lumină și o aprinse. Miroslul proaspăt de vopsea o puse pe gânduri. Stătea pe pat, admirând camera nou mobilată.

Marchmont Hall... casa despre care auzise atâtea lucruri de la David. Mary, servitoarea, îi spusese mai devreme că acesta fusese dormitorul ei și că tot aici o născuse pe Cheska. Se ridică și se duse la fereastră. Ningea încă. Încercă să își readucă în memorie sclipirea pe care o avusese afară când ajunseseră, dar mintea ei refuza cu încăpățânare să-i dezvăluie secretul. După ce se aranjă în baia cochetă de lângă camera sa, își puse pe ea o bluză nouă de mătase crem pe care și-o cumpărase cu câteva zile în urmă. Se rujă puțin și se uită în oglindă, devenind nerăbdătoare să iasă din cameră. Luase hotărârea de a veni de Crăciun la Marchmont, cu ultimele rămășițe de voință pe care le mai avea. Astfel că, după ce văzu expresia uluită a lui David, Greta începu să aibă atacuri de panică și nici nu mai putu dormi, transpirând și tremurând în toiu nopții. Fusese la doctor și primise sedative și pastile pentru reducerea ritmului cardiac. Încurajată de medic și nedorind să mai petreacă încă un Crăciun singură, reușise să-și facă bagajele și să se urce în mașina lui David. Probabil că medicii s-ar fi contrazis în privința motivelor ei. Unii ar fi spus că, de fapt, Greta era în sfârșit gata, că subconștiul ei îi dăduse forța necesară să ia hotărârea de a se întoarce. Sigur este că, după ce luase această hotărâre, Greta începuse să viseze pentru

prima oară după accident. Nici unul dintre vise nu avea noimă, bineînțeles, dar șocul că – la coborârea din mașină – avusesese ceea ce medicii numeau „privire retrospectivă”, dădea oarecare dreptate convingerilor lor. Greta știa că avea să se confrunte cu și mai multe lucruri. În primul rând era vorba de compania celorlalți și asta pentru multă vreme. Printre cei adunați aici ca să petreacă sărbătorile împreună se afla o persoană cu care îi era teamă să se întâlnească, Tor, prietena lui David. Chiar dacă se întâlnise deja cu ea în apartamentul său din Mayfair, unde venise însotindu-l pe David, nu petrecuseră niciodată mai mult de câteva ore. Iar dacă, aparent, Tor fusese drăguță și politicoasă, chiar atentă la ceea ce spunea Greta – adică doar câteva cuvinte – se simțise tratată cu superioritate, ca o persoană cu probleme psihice, senilă și bâtrână.

Greta se uită în oglindă. Ar fi putut fi în multe feluri, dar nu asta. Tor absolvise la Oxford. Era intelectuală, independentă, atrăgătoare, iar Greta se gândeau la ea, cu instinctul său de femeie, ca la o rivală, încercând însă să reprime aceste gânduri. Mai exact, Tor era tot ceea ce Greta nu putea fi, dar îl făcea fericit pe David și asta trebuia să o bucure. Cel puțin David îi spusese că Ava și soțul ei, Simon, vor fi și ei prezenți. Ava, nepoata ei... Legat de ea avea cele mai multe regrete de când își pierduse memoria. Erau de același sânge, era fiica fiicei ei. Cu toate că o întâlnise deseori pe Ava, în ultimii douăzeci de ani și o plăcuse foarte mult, Greta se simțea vinovată pentru faptul că nu reușeau să aibă relația care s-ar fi cuvenit. Deși nu-și amintea nimic despre nașterea Avei, s-ar fi potrivit să simtă ceva mai profund pentru ea. Se gândi că Ava, la fel ca și LJ, credea despre ea că își amintește mai multe, dar că pretinde contrariul. Totuși, în ciuda anilor petrecuți în cabinetele psihologilor, psihanaliștilor și ale altor specialiști în probleme de memorie, starea ei nu se îmbunătățise. Simțea că trăiește în vid, ca un spectator la viețile celorlalți, care își amintea cu atâtă ușurință.

Cel mai aproape se simțea de David, care fusese lângă ea când, după nouă luni de comă, deschisese în sfârșit ochii și care avusesese grija de ea în cei douăzeci și patru de ani care urmaseră. Dacă nu ar fi fost el să-i umple singurătatea, și-ar fi pierdut de mult orice

speranță. David îi spusese că se cunoscuseră imediat după război, cu patruzeci de ani în urmă, când ea avea optprezece ani și lucra la Teatrul Windmill din Londra. Se pare că îi spusese că își pierduse părinții în război, dar nu mai menționase vreo altă rudă. David îi mai spusese că fuseseră foarte buni prieteni – iar Greta presupuse că nu mai mult de atât – și că, la scurt timp după ce se cunoscuseră, ea se căsătorise cu un bărbat pe nume Owen, care era unchiul lui și proprietarul de la Marchmont.

În tot acest timp, Greta sperase ca prietenia de care îi spusese el să fi fost mai mult de atât. Îl iubea, nu pentru ceea ce fusese pentru ea înainte de accident, ci pentru ceea ce însemna acum. Știa că sentimentele nu erau reciproce și nu avea nici un motiv să credă că fusese vreodată altfel. David era un actor celebru și de succes și încă foarte atrăgător. Pe lângă asta, în ultimii săse ani fusese împreună cu Tor, care îl însوțea la toate evenimentele de caritate și decernări de premii.

Uneori, Greta credea că tot ceea ce făcea David pentru ea era mai degrabă din spirit de datorie, decât din mărinimie. Erau rude până la urmă. De când părăsise spitalul, unde stătuse un an și jumătate, și revenise în apartamentul ei din Mayfair, David fusese unicul ei vizitator regulat. Se simțise din ce în ce mai vinovată pentru că depindea atât de mult de el și chiar dacă el o asigurase că nu făcea un efort deosebit ca să treacă pe la ea, Greta pretindea adesea că e ocupată când, de fapt, nu era.

Se îndepărta de la fereastră, știind că trebuie să își facă un pic de curaj și să coboare pentru a-și întâlni familia. Deschise ușa, ieși pe hol și merse până în capătul somptuoaselor scări de stejar, cu balustrada sculptată și terminații minuțios lucrate, strălucind în lumina candelabrelui de deasupra. Privind în jos la pomul de Crăciun din hol, simți miroslul delicat de conifere și avu iar o tresărire. Închise ochii, respiră adânc – aşa cum îi spuseseră doctorii – și încercă să-și amintească.